

Răpirile extraterestre și lumea onirică

de Corrado Malanga

19 ianuarie 2004

Dintre analizele care li se fac răpiților o mare importanță se acordă analizei viselor. Este important să se înțeleagă că visele, în general, nu trebuie să fie considerate ca făcând parte din activitatea fantastică a inconștientului, ci ca fiind semnale adevărate, mesaje din profunzime, care, dacă sunt corect interpretate, se observă că nu au nimic fantastic în ele. Visele se nasc de obicei din lucruri care sunt legate de ceea ce s-a întâmplat în timpul zilei, aproape mereu în ultimele 24 de ore.

Natura inconștientului este ceea ce este, adică inconștientul nici măcar nu cunoaște ideea de minciună și pornind de la această constatare este destul de prostesc să credem că acesta ar avea chef să inventeze ceva, având în vedere că invenția îi este absolut necunoscută.

Dar atunci, v-ați putea întreba voi, de ce este atât de greu să se interpreteze visele, care, în marea majoritate a cazurilor par total rupte de realitate, părând de cele mai multe ori fantastice, artificiale și magice? Inconștientul este un motor care nu se stinge niciodată pe parcursul vieții, care nu doarme niciodată și care înregistrează, prin intermediul informațiilor oferite de conștient și de filtrele subconștientului, diferitele aspecte ale lumii externe, pe care noi o numim în mod greșit realitate.

Când dorim să ne amintim în stare de veghe un eveniment înregistrat precedent, inconștientul trimite semnalele sale subconștientului, iar acesta le interpretează pentru a le face comprehensibile pentru conștient. Cu alte cuvinte, inconștientul vorbește un fel de limbaj codat, care este foarte îndepărtat de posibilitatea de a fi înțeles cu ușurință de conștient, dacă acesta nu cunoaște cheia interpretativă a mesajului arhetipic care stă la baza comunicării inconștient-subconștient.

Când un subiect doarme, subconștientul doarme și el, neavând posibilitate să interpreteze mesajele inconștiente; aceste mesaje trec direct în conștient, fără traducere, sau cu o traducere sumară, probabil efectuată "în grabă" de acea parte a subconștientului care a rămas cât de cât conștientă. Rezultatul final este reprezentat de o serie de imagini care reprezintă scene complexe și adesea lipsite de o cheie de lectură.

În realitate, cheia de lectură există, dar nu este cea pe care o utilizăm de obicei.

Limbajul, compus din imagini și foneme sau din senzații tactile și culori, pare vag, pe când ceea ce produce culorile, imaginile și senzațiile cenestezice lucrează.

Pe scurt, inconștientul vorbește singurul limbaj pe care îl cunoaște - cel al arhetipurilor.

Este important să se pornească de la această observație, pentru că, dacă toate acestea sunt adevărate, atunci avem posibilitatea să înțelegem semnificația vieții onirice și a imaginarului său, știind că nu este absolut nimic imaginar și că în spatele imaginii se ascunde arhetipul care a produs-o.

Sigmund Freud, părintele psihanalizei, a fost primul care a introdus o metodă interpretativă în care nu este importantă scena amintită, ci senzația legată de o astfel de scenă.

Carl Gustav Jung a lărgit studiul viselor prin niște tratate despre semnificația arhetipurilor din vise; după părerea mea aceasta este cheia de lectură corectă, utilă pentru înțelegerea lumii onirice a răpiților.

Deci, dacă două persoane diferite visează o minge de fotbal, un astfel de vis va fi cu siguranță interpretat cu aceeași cheie de lectură arhetipică, dar va oferi două rezultate diferite, pentru că în mințile lui Tizio și Caio mingea de fotbal ar putea fi rezultatul traducerii unor arhetipuri diferite din partea subconștientului.

Deci, pentru a înțelege ce înseamnă pentru cei doi mingea de fotbal trebuie să se înțeleagă care sunt arhetipurile care au produs acea viziune. Cum am mai afirmat, imaginea reprezintă aproape ultimul pasaj (ultimul este fonemul) și se distanțează foarte mult de semnificația de pornire. Pentru asta e necesar ca cel care a visat să fie întrebat ce a simțit când a visat o minge de fotbal. Senzația, adică ansamblul de emoții pe care le produce mingea de fotbal în vis este cea mai apropiată de arhetipurile care au generat-o, pentru că senzația este produsă înainte de simbol.

S-ar putea spune că senzația este arhetipul nostru, sau mai bine, modul în care arhetipul se manifestă.

Arhetipul nu poate fi desenat și nu poate fi vizualizat în niciun fel: nu este o culoare, dar poate fi asociat cu o culoare (în testul lui Lusher), nu este o imagine, dar poate fi asociat cu o parte din imagine (în testul lui Roshack), nu este un sunet

dar poate fi asociat cu un sunet (ca în muzicoterapia lui Pfister). Arhetipul nu este nimic din toate acestea, ci este toate acestea în același timp.

În consecință, analiza nu trebuie făcută pe baza imaginii mingii de fotbal, ci este necesar să se ajungă la senzațiile simțite în timp ce se observa mingea.

Când subiectul își reamintește visul și se va cere să re trăiască senzațiile ambientale în general, producându-se astfel repetarea unei *ancore* (PNL), pe care deja a simțit-o în timpul visului, în speranța ca un astfel de efect să se agațe de cauza care l-a provocat.

În realitate, subconștientul nostru, în timp ce re trăiește senzația, este în acel moment capabil să o reinterpreteze arhetipic și să transmită semnificația subconștientului, care, acum că este treaz, este capabil să o interpreteze corect, oferind adevărata semnificație a visului celui care l-a visat.

Acest mecanism reprezintă baza interpretării visului pe care eu o folosesc, chiar dacă, sincer să fiu, nu am scris-o foarte explicit nicăieri.

Astăzi PNL-ul (Programarea Neurolingvistică) ne permite să credem în existența acestui mecanism de producere a visului și, după părerea mea, ar fi bine dacă experții acestui sector ar ține cont de el. Până la urmă tot subiectul care a visat visul va fi cel care va furniza interpretarea visului și nu psihoterapeutul, care va fi doar un **ecran reflectant tranzițional**, adică ceva de unde emoțiile visate de pacient și exprimate fonetic vor ricoșa pentru a reintra, prin intermediul urechilor sale, în subconștient.

Așa cum voi încerca să explic acum, în cercetarea răpirilor extraterestre am observat că răpiții au în general vise de tip recurent, dar doar în aparență, nu și în realitate, așa cum s-ar putea crede. Chiar și în testul (TAV) pe care-l propun unui răpit probabil pentru a identifica cu certitudine realitatea experienței, întreb:

Ai visat vreodată acest detaliu sau acest alt detaliu?

Aceste vise particulare au legătură cu experiențele de matrice extraterestră, dar un eventual răspuns pozitiv nu trebuie interpretat în sensul că subiectul a visat cu adevărat ceea ce spune, ci mai degrabă în sensul că trebuie asociat cu un grup de persoane cu risc de răpire.

Semnificația profundă a întrebărilor din test este total diferită de ceea ce poate apărea la o primă lectură neatentă. În test subiectul este încurajat să "ancoreze" anumite scene pe care și le amintește la o serie de emoții interioare (inconștiente), al căror singur scop este acela de a alarma inconștientul său că acelea ar putea fi experiențe de răpire într-adevăr trăite și nu doar simple vise.

Ideea de a întreba subiectul dacă a visat acea experiență este doar o tentativă în a-l face să re trăiască o amintire, și nu aceea de a verifica dacă acea amintire se datorează unei experiențe reale sau onirice. La începutul testului subiectul va fi convins că ceea ce și amintește probabil de datorează unui vis, dar în marea majoritate a cazurilor nu este așa. Subiectul va descoperi ulterior, prin

aprofundarea investigării introspective asupra lui însuși, că evenimentele considerate de el vise sunt cu totul altceva.

Deci, nu este corect să credem că răpiții au cu toții aceleași vise recurente, dar este corect să spunem că răpiții au cu toții aceleași experiențe, pe care în inima lor le atribuie în mod greșit lumii onirice și nu celei reale.

Dacă nu ar fi așa, studiind visele lumii, am putea descoperi, după ce am divizat-o în categorii în funcție de munca desfășurată, că bibliotecarii au toți aceleași vise, la fel ca piloții de avion și gardienii comunitari. Experimental asta nu este adevărat, pentru că fiecare își elaborează propria viață în mod cu totul personal, în funcție de experiențele trăite, de contextul cultural și familial.

Nu pentru toți o minge de fotbal reprezintă o minge de fotbal!

Aș vrea să pornesc de la această afirmație pentru a demitiza ideea că toți răpiții au aceleași vise, cum ar fi **visul undei**, care este foarte la modă în cercurile *new age* americane. Visul undei este un vis în care, cu diferite variații, subiectul observă o undă mare care, încetul cu încetul, va distruge tot, înghițindu-l și pe el. Ceea ce el simte din punct de vedere emoțional în timpul visului poate varia de la persoană la persoană, dar pare să se bazeze pe ideea că nu ai ce să faci pentru că evenimentul este inevitabil, va înghiți tot și toți vor pieri.

În vis există frica de a suferi, dacă nu cumva teroarea de a părăsi viața. Mulți dintre cei care au avut acest vis, care de altfel are caracteristicile proprii ale viselor-bază comună pentru mulți indivizi, cum este acela al înecului, al zborului sau acela în care ești urmărit dar nu poți fugi pentru că te simți lipit de pământ, oferă o interpretare doar parțial corectă. Aceștia zic că visul are de-a face cu un cataclism prevăzut de psihicul nostru, care, în timpul visului, ar avea capacitatea de a face premoniții. Conform acestei interpretări, răpiții, *aleșii extraterestrilor*, ar fi capabili, contrar majorității, să simtă și să vadă lucruri pe care alții nu ar fi capabili să le perceapă. Răpiții *aleși de extraterestri* să aibă un rol de super-populație, ar ști că Terra se apropie de un cataclism și că, dacă unii se pot salva, aceștia ar fi ei, pentru că sunt considerați mai buni de către extraterestri și deci sunt pregătiți pentru o nouă viață, cea care va urma catastrofei.

În realitate, după cum se poate observa, mecanismul din spatele acestei interpretări, care poziționează extraterestrul în rolul celui care-i salvează pe aleși și-i pedepsește pe ceilalți, tinde să reducă visul la o icoană inspirată de o religiozitate de tipul catolicismului occidental.

Adevăratul răpit, în realitate știe foarte bine la nivel inconștient că lucrurile nu stau așa și că nu există extraterestrii salvatori, ci doar extraterestrii exploatare.

Un răpit poate crede, prin intermediul unui proces de disonanță cognitivă, că lucrurile stau foarte bine, dar exact el va fi cel care va refuza categoric să se supună unei ședințe de hipnoză sau doar să efectueze o cercetare în inconștientul său profund, pentru că știe că astfel ar descoperi că tot ce crede el este o minciună.

Adevărul, pe lângă faptul de a fi adevăr, trebuie și acceptat; nu toți sunt capabili să facă în interiorul lor un pas atât de angajant.

Adoptând viziunea new age și interpretarea sa, protagonistul visului manifestă toată incapacitatea sa de a trăi esența autentică a experienței onirice.

Atunci să încercăm să analizăm adevărata semnificație a viselor apelând pe cât posibil la simboluri legate de arhetipurile de bază.

Marea undă este percepută ca un zid foarte înalt, gigantic, de netrecut, un obstacol în mișcare, care avansează necruțător spre observator. Este vorba de ceva ce copleșește umanitatea și a visa în ziua de astăzi așa ceva înseamnă a atrage simțul de inadecvare pe care îl simt persoanele în ceea ce privește propriul lor stil de viață. În interiorul lor, tot mai des, percep că ceva nu merge cum trebuie și acel ceva poate fi corelat cu valorile pe care ei însuși le atribuie vieții și acțiunilor lor zilnice. Toate acestea sunt văzute în mod negativ și iată că inconștientul tinde să interpreteze unda ca pe ceva care reprezintă păcatele comune, care se **revarsă** peste toți. S-a mers prea departe și nu mai există cale de întoarcere. Unda ia aspectul unui zid pentru că este vorba de un obstacol (zidul e reprezentarea arhetipică a barierei dintre *aici* și *acolo*).

Pe lângă asta, semnificația morții reprezintă, arhetipic vorbind, renașterea.

Nu te poți renaște dacă înainte nu ai murit.

Marea undă reprezintă lucrul care va aduce moartea, dar într-o accepțiune total simbolică, și în realitate va pregăti renașterea într-o lumea ulterioară (nu neapărat mai bună, dar cu siguranță diferită).

Arhetipul apei confirmă corectitudinea acestei interpretări. Apa este elementul care produce viață, dar din punct de vedere istoric este și un instrument de pedeapsă divină (botezul și potopul universal). Dumnezeu îi omoară pe cei răi prin potopul universal, iar acest lucru este povestit sub formă de poveste, considerată astăzi a fi o poveste adevărată care are în sine toate atributele unui simbol pur și simplu.

Apa este arhetipic legată de fântâna vieții eterne: cine bea din acea fântână va trăi etern, adică va învia în etern. În mitul lui Ahile, eroul devine invulnerabil pentru că la nașterea sa corpul i-a fost scăldat în apa magică a vieții; doar călcâiul i-a rămas afară din apă și chiar acela va fi punctul care, lovit de o săgeată inamică, îi va aduce moartea în luptă.

Pe de altă parte, la miturile ca acesta s-ar putea adăuga faptul că picioarele, din care face parte și călcâiul, reprezentau pentru poporul ebraic organele genitale, iar cultura homerică se poate să se fi inspirat din tradițiile egiptene și ebraice (În Vechiul Testament se vorbește adesea de "spălarea picioarelor", cu o semnificație sexuală).

Culoarea apei, verde și/sau bleu, după Max Lusher amintește pe de o parte de meditație, calm (componenta albastră) și pe de altă parte gândul creativ

(componenta verde). Deci, este văzută (trăită, simțită și percepută) ca o reînnoire, proiectată spre o eră a vărsătorului, în care gândirea ecologică, constanța, reflecția și altruismul vor fi elementele guvernante.

Din această ultimă speranță s-a inspirat în mod inconștient mișcarea new age pentru a interpreta visul undei, ca și când acesta ar fi premonitor, dar nu în sensul că această undă solidă și distrugătoare va veni în realitate; ascunsă în spatele undei, cea care va veni va fi revoluția culturală, așteptată de mai bine de două mii de ani, din simplul motiv că oamenii o evocau prin acel vis, demonstrând că în interiorul lor această revoluție este tot mai dorită și așteptată.

Deci, visul nu reprezintă sosirea extraterestrilor eliberatori, ci prezintă o profundă stare de neadecvare a omului modern față de globalizarea dorită de guvernării noastre, care sunt considerați de inconștientul nostru colectiv mincinoși și incapabili. Visul undei face parte și dintr-o anumită categorie de vise, numite catastrofice, din care fac parte și anumite variante prezente în lumea onirică a răpiților, dar care în mod direct nu au nimic de-a face cu experiențele de răpire extraterestră.

Cea mai frecventă variantă este așa-numitul **vis al meteoriților**.

În acest vis este aceeași poveste ca în visul cu unda. Cine visează asta știe că după câteva minute va începe o ploaie de meteoriți și Terra va fi distrusă, meteoriții încep să apară iar lumea începe să-și spună adio știind că urmează să moară.

Totul se întâmplă într-o atmosferă ireală de resemnare și aduce un sentiment de mortificare profundă pentru sfârșitul tuturor lucrurilor.

În acest caz, arhetipul Apă este substituit de arhetipul Pământ, care **cade în cap** ca o suferință cauzată de probleme, cele ale umanității, care cad *literalmente* în cap, și care strivesc, încă o dată *literalmente*.

Foarte prezente și visate, în special de așa-numiții clarvăzători, cei care cred că poartă discuții cu figuri angelice, cu Iisus sau cu Fecioara Maria, sunt de această dată visele cu **focul distrugător**. Alt arhetip important, Focul, din punct de vedere istoric este legat de purificarea păcatului și este evident că cel care îl visează are o cultură cu un aspect de religiozitate fanatică, simțind probabil nevoia de o purificare mistică din partea focului.

Dintre cele trei elemente simbolice enumerate mai sus, apa este legată de nașterea vieții și este arhetipic legată de viața eternă prin intermediul simbolului fântâni. Focul este legat din punct de vedere arhetipic de moartea eternă, trăită prin intermediul culturii noastre prin simbolismul focului etern și infern. În schimb, pământul pare legat de simbolismul înmormântării (ploaia de meteoriți), deci de moartea corpului. Semnificațiile citate acum fac interesantă interpretarea sub formă arhetipică a viselor prezentate mai sus, dar stârnesc și curiozitatea de a ști de ce nu există un tablou-vis în care la sfârșit să apară o catastrofă prin intermediul aerului.

Interpretarea mea pornește de la presupunerea că în interiorul nostru sunt patru părți diferite, legate de patru arhetipuri fundamentale care au creat cele patru simboluri importante din lumea alchimiei antice: pământul, focul, apa și aerul (așa-numitele patru elemente). Acestea nu ar fi altceva decât reprezentarea onirică a **corpului**, a **spiritului**, a **minții** și a **sufletului** uman.

Deci, când există frica că moare corpul, atunci un corp va fi cel care va produce moartea, dar dacă spiritul este cel căruia îi este frică de moarte, ce altceva decât nu de arhetipul spiritului va produce acțiunea fatală?

Trebuie amintit și că spiritul "Sfânt" este reprezentat în Evanghelie ca o flăcără care intră în capul celor doisprezece apostoli, iar asta reprezintă cu siguranță o confirmare că viziunea arhetipică a acestei esențe umane ia aspectul unei flăcări. Astfel, pentru a muri, minții nu-i rămâne decât să fie spălată (englezii nu utilizează întâmplător expresia *brain washing* - spălarea creierului - din punctul meu de vedere)

Al patrulea element, cel care nu este legat de un vis catastrofic, este aerul. Sufletul, care este reprezentat de aer, este imortal și nu există niciun suflet care să poată muri. Aerul este legat de viața adevărată - fără aer nu se poate trăi, trebuie să fim înconjurați și penetrați de acesta și nu există mai multe tipuri de aer, aerul este unul singur, simbol al acelei unicități care reprezintă aspectul fundamental al sufletului.

Meteorii sunt mulți, flăcările sunt multe și mintea umană este reprezentată de mare, care nu este una singură, cu toate că marea este apă și ape sunt multe - ploile, lacurile, râurile și mările.

În realitate, reprezentarea apei este intim legată de relația care există între minte și spațio-timp.

Pe când Einstein vede spațio-timpul ca o mare în mișcare (viziune ondulatorie a teoriei relativității), Teoria SuperSpinului (Malanga, Pederzoli) scoate în evidență corelația dintre magnetism, timp, electricitate și spațiu, permițând descrierea minții umane ca un loc în care se creează informațiile (describile ca niște grupuri de unde) care se mișcă în planul spațio-temporal.

Prin urmare, este ușor să se găsească multe alte corelații între părțile care constituie ființa umană, simbolurile elementare și arhetipurile care le-au format.

ELEMENT	CULOARE	PARTE A FIINȚEI	VIS/SIMBOL	AXELE SST
Pământ	Maro	Corp	Meteorii ↓	Spațiu, Timp, Energie
Apă	Albastru	Minte	Undă ↔	Spațiu, Timp, Conștiință
Aer	Transparent	Suflet	----- •	Spațiu, Timp, Conștiință

Foc	Galben-Roșu	Spirit	Incendiu ↑	Timp, Energie, Conștiință
-----	-------------	--------	------------	------------------------------

Iată cum probabil că percepe inconștientul neplăcerea de a fi: cine este preocupat de moartea minții va visa cu precădere o undă gigantică, cel căruia îi este frică de moartea corpului va visa meteoriți, pe când cel care se teme pentru moartea spiritului va vedea în vis focul distrugător.

Meteoriții și focul împreună vor da viață și moarte, pe când aerul dă doar viață, fiindcă pentru el nu există înviere, pentru că există dintotdeauna și nu va putea muri niciodată.

Visul unui răpit.

Un răpit visează de obicei lucruri foarte diferite de aceste catastrofe, cu toate că uneori i se întâmplă și lui, și este chiar experiența sa cu extraterestri cea care adaugă detalii interesante care derivă din matricele ufologice, fiind poate sugerate de adevăratele experiențe de răpire.

Astfel, visul căderii meteoriților se îmbogățește cu un cer înstelat plin de aeronave, marea undă trece pe sub un disc zburător care zboară nederanjat deasupra mării mișcătoare, a undelor și a celorlalți martori ai înnoirii umanității. În aceste vise extraterestru de obicei nu face nimic: stă acolo, arătând că este perceput doar ca martor pasiv, din cauza ideii că există *o lege cosmică care nu-i permite să intervină*, care, din păcate, în cazul nostru nu a fost respectată.

Răpitul visează în mod arhetipic ceva, care este distorsionat în imagini de inconștient, dar care ar putea avea afinități foarte strânse cu experiența de răpire extraterestră.

Un răpit a visat că se află într-un coridor circular; era dezbrăcat și alerga, alerga fără oprire. Pe pereți erau lămpi asemănătoare cu cele de neon, albastre și roșii, iar el fugea ca să scape de cineva care alerga după el: din acest motiv nu se putea opri.

Însă coridorul era circular și el avea impresia că trece mereu prin același loc. Odată ce și-a dat seama de asta, nu mai putea nici să alerge cu viteză mare, pentru că astfel l-ar fi ajuns din urmă pe cel care îl urmărea, iar asta nu trebuia să se întâmple.

Visul indică o mare teamă și o senzație de stres profund. Analizând visul dintr-un punct de vedere arhetipic, se observă că subiectul fuge de cineva care fizic nu-l poate ajunge niciodată, chiar dacă aleargă repede în cerc. Carl Gustav Jung subliniază că acest tip de vise este legat de aspectul mandalelor tibetane circulare, care, la rândul lor au legătură cu simbolismul Copacului Vieții Eterne, așa cum am avut ocazia să evidențiez într-o lucrare precedentă (Semnificația simbolică a cercurilor din lanuri - C. Malanga).

În această cursă infinită și obositoare, ființa umană vede simbolurile vieții arhetipice colorate în roșu și albastru (cele două culori care indică cele două axe). Aceste simboluri sunt luminoase pentru că viața în sine este așa.

Cine este următorul fugarului? Unicul care nu ar trebui să-l ajungă, pentru a nu-i cauza celui care visează pierderea de identitate : fugarul și următorul sunt aceeași persoană, sau mai bine spus unul este copia celuilalt. Pe de o parte fuge de propria copie, pentru că aceasta fugind în jurul copacului vieții vrea să înțeleagă viața însăși la originea sa și pe de altă parte nu trebuie să alerge foarte tare, pentru a nu ajunge din urmă copia, transformându-se astfel în ea, aceasta alergând la rândul său pentru a ajunge din urmă viața. Ideea de dublă identitate care apare în acest vis este legată de simbolismul copacului vieții, dar într-un context foarte diferit comparativ cu visele catastrofice.

Aici nu se așteaptă morți inerente, pentru că după aceea va fi o nouă viață și o nouă renaștere - aici se fuge de pierderea de identitate provocată de un sine care încă nu are identitate și care, pentru a o câștiga, poate doar să i-o fure originalului care o deține.

Când discuți cu răpitul care a avut acest vis, el însuși își dăduse seama de adevărata semnificație simbolică a evenimentelor onirice, înainte de a se discuta cu el problema copiilor pe care le fac extraterestrii în încercarea de a-și atinge scopul de a avea viață eternă, scop care mie mi se pare de-a dreptul pueril.

Note bibliografice:

Visele și semnificația lor le puteți găsi la:

<http://www.cepei.it/sogni.html>

Interpretare arhetipică pentru crop circle:

<http://semiassse.altervista.org/sentistoria/INTERPRETAZIONE%20ARCHETIPICA%20DEI%20CROP-CIRCLE.PDF>

Operele lui C. G. Jung :

<http://www.psicoanalisibookshop.it/autorielenco.asp>

M. Lusher, “*Il test dei colori*”, Ed. Astrolabio, 1976, Roma.

Musicoterapia (un Roshack sonoro)

Luca Gubert Finsterle, “*Recording and play-back two-channel system for providing a holophonic reproduction of sounds*”, vol. 113 (3), p. 1196

Traducere în limba română de Alexandra Blănaru